

[Aksel Larsen.]

foreningens medlemmer bag sig i deres ganske enestående nej-politik og i deres konfliktlyst.

Konfliktlyst, ja, for de måtte jo vide, at der blev konflikt, når de i en situation, hvor arbejdernes levestandard er forringet så uhyre, som tilfældet er, hvor alle større kapitalistiske foretagender i Danmark noterer stedse stigende overskud og udbytter til deres ejere eller aktionærer, og når den tekniske udvikling iøvrigt i allerhøjeste grad betinger et socialt fremskridt i retning af forkortet arbejdstid, fastlægger og oprettholder en nej-politik som den, vi allesammen kender. Det må have været, fordi de ville have konflikt. I hvert fald vil jeg advare meget stærkt imod, at man tænker på, at statsmagten på den ene eller den anden måde skal gribe ind for at redde disse arbejdsgivere ud af den situation, de har bragt sig i.

Det er nu engang sådan, at besiddelsesløse arbejdere, når det gælder deres livsinteresser, faktisk kun har det våben at anvende at lægge arbejdet stille, hvis de ikke gennem fredelige forhandlinger kan nå til et antageligt resultat. Det er det, der er sket, og ethvert indgreb fra statsmagten i denne situation er et angreb på arbejderne. Det er et forsøg på at umuliggøre det for arbejderne at anvende det eneste våben, der står til deres rådighed, når situationen er gået i hårdknude.

Må jeg så yderligere sige i anledning af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards og andres bemærkninger om pressen: jeg giver ikke så forfærdelig meget for de højtravende ord om fri presse som betingelse for fri opinionsdannelse eller for den henvisning til grundlovens paragraf om trykkefrihed, som man så flittigt benytter i de blade, der regner med ikke at kunne udkomme i morgen og de kommende dage. Det er ganske rigtigt, at vi har en sådan grundlovsparagraf om, at enhver har ret til på tryk at bringe sine tanker ud til befolkningen, men der står ganske vist ikke noget i grundloven om, hvorfra folk skal få penge til på tryk at bringe deres tanker ud til befolkningen. De, der har penge nok, de, der er rige, de har sikkerhed for, at de kan udnytte pressefriheden her i landet. De, der ikke har penge nok, de kan ikke udnytte presse-

friheden. Hvad er det for noget snak, at det går ud over den enkeltes pressefrihed? Hvem bestemmer, hvad der kommer til at stå i aviserne? Kan en hvilken som helst avis' læsere få optaget, hvad de vil i aviserne? Aldeles ikke. (Afbrydelse: Ikke i „Land og Folk“!). Heller ikke i „Berlingske Tidende“, heller ikke i „Politiken“ og heller ikke i „Social-Demokraten“. Kan hvem som helst få optaget, hvad de vil, i „Dagens Nyheder“, der ejes af arbejdsgiverforeningen, og hvis kæmpemæssige underskud betales af arbejdsgiverforeningen? Kan der komme synspunkter frem, der generer arbejdsgiverforeningen? Aldeles ikke. Lad så være med at tale om, at den presse er så forfærdelig fri, og at folket kan komme til orde igennem den presse. Det bestemmes af dem, der ejer den og udgiver den, og dem, der gør det muligt, at den kan udkomme. Her tænker jeg naturligvis også på storannoncørerne, uden hvilke en væsentlig del af den moderne presse i Danmark ikke ville eksistere.

Hvad den konkrete situation angår, er forholdet det, at de aviser, der bliver konflikttramt, selv har ønsket at være medlemmer af arbejdsgiverforeningen og fortsætte med at være medlemmer af denne. Det er ganske besynderligt, at man kommer og siger, man vil være med i en kæmpende hær, men at man forbeholder sig at blive holdt udenfor kampens rækker. Her kommer venstre og konservative og tillader sig oven i købet at tale på de radikales vegne — jeg ved ikke, om de har formel ret til det — og beklager sig over, at deres presse muligvis ikke kan udkomme, og retter i den anledning henvendelse til statsradiofonien og forlanger statsradiofonien stillet til rådighed for, at disse partier kan komme til at tale til langt, langt flere, end de nogen sinde har kunnet tale til gennem deres presse. De skulle i tide have tænkt på, at de kunne holde deres presse udenfor en konfliktsituation ved at lade være med at lade den være medlem af arbejdsgiverforeningen og bringe sig i en konfliktsituation ved at rette sig efter storindustrien og bankerne, som dominerer arbejdsgiverforeningens nej-politik.

Mon det ikke skulle være sådan, at de dagblade, der nu beklager sig så bittert over, at der er fare for, at de ikke kan